

Libuše
(Mrázková)
z Libušína
se svou psí
smečkou

Psí smečka z LIBUŠÍNA

**Město vidím veliké, jehož sláva hvězd se bude dotýkat... Kdo by neznal Jiráskovy pověsti
O Libuši, O Přemyslovi, Libušina proroctví a další.**

Z textů našeho nejstaršího kronikáře Kosmase vyplývá, že po smrti Kroka vládla jeho nejmladší dcera z Libušína. Odtud věštila slávu Praze, odtud poslala do Stadice pro Přemysla Oráče. Podle Kosmy bylo tedy dějištěm oněch závažných a státotvorných událostí z bájně české minulosti hradiště na Libušíně.

Pověst se zcela neočekávaně změnila v kronice císaře Karla IV. Jeho oficiální letopisec kněz Přibík Pulkava z Radenína po sobě zanechal dílo, které mělo být oslavou lucemburského rodu. Pulkava ve své kronice jako první uvádí, že tím státotvorným místem, ze kterého zaznělo Libušino proroctví, byl Vyšehrad. Podle této kroniky bylo napsáno i libreto Smetanovy opery. České dějiny byly změněny politickou objednávkou. Jak prosté. Psí smečce rodiny Mrázkovy z Libušína jsou státní symboly šumafuk. Důležitější pro ni než neuchopitelná historie je hma-

tatelná přítomnost. Šéfová smečky, psí dáma nedefinovatelného původu Peggy, poněkud neohrabaný a vstřícný hovawart Dyk a rodinný komik malý knírač pepř a sůl Filip si žijí spokojený psí život. Není divu, vždyť je miluje celá rodina. A nejen je. I dva kastrování kocouři, morče a andulák jsou vzorně opečováváni. Nad všemi drží ochrannou ruku paní domu Libuše (Mrázková) z Libušína.

„Vyrostla jsem na malém městě v západních Čechách obklopená domácími zvířaty. Kočka, králíci, slepice byli u nás vždy, i výr k naší domácnosti patřil. Otec byl myslivec a měl lovecké psy, nádherné ohaře. Byla pro mě samozřejmost, že se v kuchyni, obýváku a jiných prostorách bytu naprosto volně pohyboval i čtyřnohý člen rodiny.

Po provdání jsem necítila žádnou potřebu mít psa nebo jiné domácí zvíře. Když jsem čekala druhé dítě, pořídili jsme si štěňátko rasy vesnická směs. Chtěla jsem,

aby si syn zvykl na to, že bude pozornost věnována i někomu jinému než jen jemu. Z hlediska psa to určitě nebyl ten nejlepší nápad. Pejsek byl krásný, vybarvený jako Maxipes Fík, a tak dostal stejné jméno. Byl velice chytrý, disciplinovaný, a i když vyrostl, zůstal hezký a roztomilý. Často vzbuzoval pozornost letních hostů naší vesničky. Soužití Fíka s naší rodinou trvalo čtyři roky. I když jsem se mu snažila život co nejvíc zpříjemnit, neměl to jednoduché. Být s dětmi v jedné místnosti odmítal, protože ho neustále obtěžovaly. V bytě se zdržoval pouze v poledne, když děti spaly. Ale při mých výchovných akcích na zahradě je bránil zuby drápy, takže jsem musela pozornost dělit a děti z toho na rozdíl ode mne většinou bez úhony vyvázly. Když jsme se stěhovali do města, raději jsem Fíka nechala u přátel na vesnici.

Několik dalších let jsem tvrdě odolávala přáním dcery mít pejska. V kočárku vozila morče, doma chovala šnuky a žížaly, i na bílé myšky došlo. Ale jednoho horkého prázdninového dne jsem ztratila ostražitost, vlekouc do kopce dceřino kolo a několik tašek s nákupem. Na chodníku stála paní a nabízela malého pejska neurčité rasy. Potuloval se zde několik dní, srazilo ho auto a ona si ho prý nechat nemůže, protože už jednoho pej-

ska má. Dcera kolem mne poskakovala a prosila. Malý pejsek se mi opřel o nohu a smutně na mne koukal. Nevydržela jsem a kývla: „No tak pojd.“ Dali jsme mu jméno Míša, protože po vykoupání a odzvírátkování vypadal jako plyšák. Vykubal se z něho velký fešák. Byl tak vděčný za dobré bydlo, že se ode mne dva roky nevzdálil ani na krok. Když jsem přišla domů z práce, metal radostí kozelece a „ječel“ na celý barák, jak mne vítal. Myslím, že se měl u nás dobře. Když jsem po několika letech řešila rodinou krizi a odcházela od manžela, bylo to se dvěma dětmi a psem.

Uplynul nějaký čas. Ten druhý, myslím manžel, byl vychovaný v paneláku a v přesvědčení, že pes do bytu nepatří. O tom, že to je nesmysl, jsme ho s Míšou přesvědčili velice rychle. Jednou v létě jsme byli s Míšou na veterině, protože byl malátný a měl teplotu. Paní doktorka řekla, že je přehřátý a že by bylo dobré ho oštíhat. Já si to vůbec nedovedla představit. Byl vždy jak krásná chlupatá koule. Dostali jsme kontakt na psiho holiče a šlo se. Z Míšánka se vyloupil teriér s vlajícím ocáskem. Všem se moc líbil. I proto jsme začali chodit na výstavy voříšků. A Míša sklízel velké úspěchy. Dcera, která ho na těchto akcích předváděla, byla na něj velmi pyšná. Čas běžel, Míša už nebyl nejmladší, postupně mu vypadávaly zuby, kalil se zrak... a naše soužití po krásných letech skončilo.

Byli jsme bez pejska několik měsíců, když manžel a mladší tříletý syn začali cítit potřebu pořídit si nového psa. Domluvili jsme se, že si vezmeme psa z útulku, tentokrát fenku, aby byla více vázaná na mužské osazenstvo rodiny. Muž obvolal útulku v širokém okruhu. V Ostrově nad Ohří nám rezervovali tři pejsky, kteří zhruba odpovídali našim požadavkům. Fenku vybral syn Kája. Fenečka na nás koukala krásnými očima. Jinak to byl strašně hubený pejsek, o kterém jsem tvrdila, že je to jistě kříženec s vipetem. Večer byla rodinná porada a dcera fence vybrala jméno Peggy podle písně Petra Spáleného. Peggy se chovala vzorně, ale přece jenom bylo znát, že má za sebou špatné zkušenosti. Přejídala se a blinkala, odmítala opustit byt bez vodítka. Na tom vodítku jsem neměla pojištěnou já ji, ale ona mne. Za týden k nám přišel můj bratr, letmo koukl na ležící Peggy a řekl: „Ta je březí.“ Vyvalila jsem oči, zavolala do útulku a tam mne ujistili, že to není možné a že se zřejmě jedná o falešnou březost. No nejednalo. V sobotu se nám narodila čtyři štěňátka. Dva měsíce jsme měli o zábavu postaráno. Vše dobře dopadlo

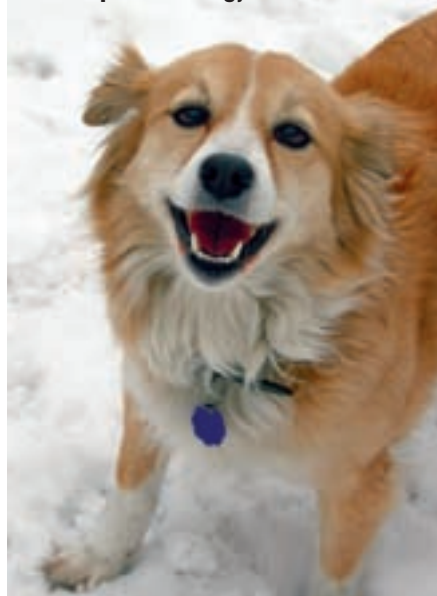
a štěňátka jsme udali, pevně věříce že do dobrých rukou.

Za krátký čas nastal horší zádrhel. Do starého zámeckého parku dal někdo, kdo by si zasloužil ruku useknout, otrávenou návnadu. Naše Pegynka to samozřejmě zhltila a celý den zvracela. To u nás nebylo nic neobvyklého, a tak jsme se příliš neznepokojovali. Druhý den ráno vypadla Pegynka žalostně. Už ztrácela teplotu, veterinář byl skeptický a nedával nám velkou naději. Když ale viděl kolem brečící rodinu, dělal, co mohl. Nevím, zda nejvíce pomohla naše láska, nebo péče pana doktora. Peggy se jakoby zázrakem ze všeho vylízala. Dva psi a jeden kocour z okolí bohužel ne.

Po dvou letech jsme koupili dům s velkou zahradou a po pečlivém studiu několika psích atlasů jsme si pořídili k Pegynce prvního psa s průkazem původu. Chtěli jsme psa na hlídání a zároveň do rodiny, který by byl hodný na děti. Volba padla na tehdy u nás nepříliš známé plemeno, vybrali jsme si hovawarta. Přivezli jsme si sedmikilového medvídka, který se

„Jeden pes je málo, dva – to už by šlo, ale nejlepší jsou rozhodně tři!“

Něžná psí dáma Peggy

měl čile k světu. Rád spal v koši s čistým prádlem, proháněl Peggy, hrál si se synem Kájou. Na procházkách se mu obzvláště líbili malí pejsci, nejvíc jorkšširci. Když byly Dykovi čtyři měsíce, začali jsme chodit na výcvikový kurs pro štěňata, kde se mu víc líbilo kamarádit se s ostatními pejsky, než se učit poslušnosti. Když si vzal něco do hlavy, jen tak to nevzdal. Například prádlo ze šňůry sundával pravidelně a velmi vytrvale. Taký se u něj projevila vlastnost, o které jsme se v žádném popisu plemene nedočetli. Líbily se mu nejrůznější věci, které si odnášel na zahradu. Zubní kartáčky, mobil, hodinky a mnohé jiné zajímavé věci. I k jídlu měl velice kladný vztah. Jednou snědl velký hrnec krmení připraveného na celý den pro dva psy a čtyři kočky. Potom ležel a nařikal jako zlý pes z pohádky o pejskovi a kočička. Jindy se obsloužil přímo ze stolu mísou lívanců, na které se těšila celá rodina. Dyk vyrostl ve velikého psa, z Pegynky se stala uscdlá dáma a syn začal toužit po pejskovi, který by nevyrostl a s kterým by byla legrace. To mu bohatě splnil malý knírač pepř a sůl, kterého dostal k sedmým narozeninám. Přestože je z dobrého chovu, nedostal údajně pro drobnou vadu pravého oka průkaz původu. S tím jsme se smířili a až po nějaké době nám veterinář řekl, že se ve skutečnosti jedná o následek úrazu a oko je zcela nefunkční. Po dvou letech potíží s hnusajícím okem doktor rozhodl, že bude nejlepší toto oko odstranit úplně. Operace se vydařila a pod ofinkou není ani vidět, že má Filip jen jedno oko. Po přestěhování ke Kladnu jsme při rekonstrukci našeho domu v Libušíně při výměně vchodových dveří mysleli i na naše psy. Jako dárek dostali prolézací dvířka, o kterých návštěvy říkají, že je znají pouze z amerických filmů. Sice jsme tímto požadavkem řádně zamotali hlavu pracovníkům firmy, která výměnu dveří prováděla, ale naše psi i kočičí smečka je nadšena. V přízemí máme velkou obytnou kuchyň s podlahovým vytápěním a krbovými kamny, ve kterých celou zimu oheň nevyhasne. Ta milují naši dva kocouři. Každý pejsek zde má svůj kobereček, na kterém může spokojeně podřimovat. A když se něco šustne na zahradě nebo u plotu, může kdokoliv a kdykoliv vyrazit dvířky na kontrolu. Myslím, že je naše zvířecí smečka s námi spokojena. Celá rodina se shoduje v názoru, že jeden pes je málo, dva - to už by šlo, ale nejlepší jsou přece jen tři. Bez psů si už život nedovedeme představit,“ uzavírá svoje vyprávění Libuše z Libušína.

Poslouchal Go